

ရှိုင်းဝေလင်း(ပုထိုးကုန်း)

အင်းတော်ရှင်ရဲခေါင်နှင့်

နဂါးနက်ပေစာ

ရဲခေါင်လည်း သီရိရက္ခ တောင်တော်မှ ဆင်း လာပြီး အင်းမအင်းဆီ သို့ ဦးတည်၍ ခရီးဆက် လာခဲ့သည် ။ ယခု တစ်ခါတွင် အဘိုးအိုနှင့် မ ဟုတ် ပေ။ မဟာသိဒ္ဓိနှင့် ဖြစ်သည် ။

ခရီးဆက်ခဲ့ရာ 'အင်းမ' အင်း သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီး အင်းကို နောက်ခံ၍ တည်ထားသော ညောင်ပင်စု ဟူသော ရွာလေး တစ်ရွာ ဆီသို့ ရောက်ရှိ ခဲ့သည် ။ အင်းကြီး နံဘေးတွင် တည်ဆောက်ထားသော ယိုင်နဲ့ နဲ့ ဇရပ် လေး တစ်ဆောင်ကို တွေ့လိုက်ရပြီး ရဲခေါင်နှင့် မဟာသိဒ္ဓိလည်း ထိုဇရပ်လေးဆီသို့ လမ်းလျှောက် သွားလိုက်သည် ။

"ကဲ မဟာသိဒ္ဓိရေ ဟိုရှေ့က ဇရပ်မှာ နားရအောင်ဗျာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ ဒါနဲ့ ရွာထဲ မဝင်တော့ဘူးလား"

"အေးကွာ မဝင်နဲ့ ဦး ရွာထဲမှာ ပညာသည် တွေ ဘာတွေ ရှိချင်ရှိနေ မှာ ပြီးတော့ အဘပြောပုံ အရဆိုရင် ဒီအနီးနားတစ်ဝိုက် နတ်နဂါးတွေ ပေါပုံပဲ"

"ဟုတ်တယ် ဆရာကျွန်တော့် ပညာတွေ မရှိတော့ဘူး ဆိုပေမဲ့ အန္တရာယ် ရှိတဲ့ နယ်မြေဆိုတာ အလိုလို သိနေတယ်"

"ဒီဇရပ်ပေါ်မှာ ပဲ နေပြီး အခြေအနေ စောင့်ကြည့် ကြတာပေါ့ကွာ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

ရဲခေါင်နှင့် မဟာသိဒ္ဓိလည်း ဇရပ်ပေါ်မှာ ပဲ ခရီးတစ်ထောက်နားပြီး အင်းကြီး၏ အလှအပကို ရှုစားကာ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်ရင်း အ

ချိန်ကုန်လွန်ခဲ့သည် ။ ညနေစောင်း အချိန်ထိ ဘာမှ ထူးခြားမှု မရှိသေး
ပေ။

"ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ် ဘုတ်"

ဧရပ် အနောက်ဘက် အင်းကမ်းစပ်မှ ခြေသံများ ကြားလိုက်ရသည်
။ ရဲခေါင်တို့ လည်း ကြည့်လိုက်တော့...

"ဆရာ ဟိုမှာ လူတွေ ပြေးလာနေတယ်"

"ဟုတ်တယ် မဟာသိဒ္ဓိရေ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မသိဘူး"

"ဟာ ဆရာ ဟိုဗလတောင့်တောင့် လူတစ်ယောက်က တစ်ခုခုကို
ပွေ့ချီလာသလိုပဲ"

"အင်း ဟုတ်တယ် မဟာသိဒ္ဓိ ငါလည်း မြင်တယ် ဧကန္တ တစ်ယော
က်ယောက် ရေနစ်တာ ထင်တယ်"

"ဟုတ်မယ် ထင်တယ် ဆရာ ကျွန်တော်တို့ သွားကြည့်ကြမလား"

"နေပါဦး မဟာသိဒ္ဓိရဲ့ အခြေနေကို စောင့်ကြည့်ပါဦး သူတို့ တွေ တို့
ဘက်ကိုပဲ ပြေးလာကြတာလေ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ"

ရဲခေါင်တို့ သည် ဧရပ်ပေါ်က မဆင်းပဲ ကြည့်နေလိုက်သည် ။ ထိုလူ
အုပ်သည် ဧရပ်နားသို့ ရောက် လာပြီး ရဲခေါင် ကြည့်လိုက်တော့ အသ
က် ၂၀ ခန့်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ပွေ့ချီလာခြင်း ဖြစ်သည် ။ သို့
သော် ထိုမိန်းကလေးမှာ ရေများ စိုရွဲခြင်း မရှိသဖြင့် ရေနစ်ခြင်း မဖြစ်နိ
င်ဟု ရဲခေါင် သဘောပေါက်လိုက်သည် ။

"ဟာ ကိုကြီးချက်ဖောင်း မိအေး ... မိအေး အသက် မရှူတော့ဘူးဗျ"

မိန်းကလေးကို ပွေ့ချီသည့်လူမှ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

ပြေးလာသည့် လူများအားလုံး တုံ့ခနဲ ရပ်သွားကြသည်။ ။

"ဟာ ဒါ ဆိုရင်တော့ အလောင်းကို ရွာပြင်မှာ ပဲ ထားရတော့မှာ ပေါ့

"

"ဟုတ်တယ် ကိုကြီးရေ ဟိုရှေ့က ဇရပ်မှာ ပဲ ထားကြတာပေါ့"

"ကဲကဲ ရွာထဲကိုပြန်ပြီး အကျိုးအကြောင်း ပြောတဲ့ သူကပြော စီစဉ်
စရာ ရှိတာ စီစဉ်ကြ"

"ဟုတ်ကဲ့ ပါ ကိုကြီး"

"အဆင်ပြေသလိုသာ လုပ်ကြကွာ မိအေးတို့ သားအမိက ဆင်းရဲ
တော့ အစစအရာရာ တို့ ပဲ ဦးဆောင် ပြီးလုပ် ပေးကြတာပေါ့ ကဲကဲ
သွားကြတော့"

ထို့နောက် အလောင်းကို သယ်ကာ ဇရပ်ဆီသို့ လာကြသည်။ ။

"ဟာ ဟေ့ကောင်တွေ ဇရပ်ပေါ်မှာ လူနှစ်ယောက်ပါလား ဒီလူတွေ
က ဒီနယ်က မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်မယ်ထင်တယ် ပုံစံတွေကို ကြည့်ရတာတော့ လူကောင်းတွေ
ပါ ကဲကဲ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြ"

သူတို့ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောကာ ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်လာကြလေသ
ည်။ ။

ရဲခေါင်တို့ လည်း ထိုင်ရာမှ ထပြီး ...

"နောင်ကြီးတို့ ဒီမိန်းကလေးက ဘာဖြစ်တာလဲဗျ"

"ဪ နောင်ကြီးတို့ က ဒီနယ်က မဟုတ်တော့ မသိဘူးထင်တယ်

ဒီအင်းထဲမှာ နဂါးလိုလို ဘာလိုလို မြွေကြီးတွေရှိတယ် မိအေး အမှားတစ်ခုခု လုပ်လိုက်မိတာ ဖြစ်မယ် မြွေကိုက်သွားတယ် ဆိုပါတော့"

ရဲခေါင် အံ့သြသွားသည်။ ။ မြွေကိုက်ပြီး လူတစ်ယောက်လုံး သေတာတောင် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော နေခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ။

"ဪ ဒီက မိတ်ဆွေက အထူးဆန်း ဖြစ်နေတာ ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်လေဗျာ လူတစ်ယောက်လုံး သေတာတောင် ခင်ဗျားတို့က သမားရိုးကျ ဖြစ်စဉ်တစ်ခုလို ပြောနေတာကိုဗျ"

"ဒီကိစ္စတွေက ဒီအင်းအနီးနား တစ်ဝိုက်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ဘူး မိတ်ဆွေ"

ရဲခေါင် မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်တော့ အချောအလှကြီး မဟုတ်သော်လည်း ပြေပြစ်သော မျက်နှာလေးနှင့် ကြည့်ပျော် ရှုပျော်လေး ဖြစ်သည်။ ။

"ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေတို့ က ဒီနယ်က မဟုတ်ဘူး ထင်တယ် နာမည်တွေရော ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"ကျုပ်တို့ က နယ်လှည့် ဆေးဆရာတွေပါ"

တစ်ချိန်လုံး အသံတိတ်နေသည့် မဟာသိဒ္ဓိမှ ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ...

"ကျုပ်ဆရာ နာမည်က အင်းတော်..... အဲ မှားလို့ ဆရာရဲခေါင်ပါ ကျုပ်နာမည်ကတော့ မဟာသိဒ္ဓိပါ"

"ကောင်းပြီလေ ဒီဇရပ်က လောလောဆယ် အသုဘ အတွက်ဆိုတော့ မိတ်ဆွေတို့ အဲလေ ကိုရဲခေါင်တို့ အဆင်မပြေဖြစ်မှာ စိုးတယ်"

ဒါကြောင့် သူကြီးအိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ လား"

"နေပါစေ ကျုပ်တို့ အတွက်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခများ နေပါ့မယ် ကျုပ်တို့ နေတတ်ပါတယ်"

ရဲခေါင် ပြောလိုက်သည်။ ။ သို့သော် ရွာခံလူမှ လည်း အမျိုးမျိုး ခေါ်သော်လည်း မရ။ နောက်ဆုံး လက်လျှော့ လိုက်ရသည်။ ။

ရဲခေါင်လည်း ဧရပ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ဧရပ်တောင်ဘက်ရှိ အပင်တစ်ပင်အောက် အင်းကမ်းစပ်နှင့် နီးသော နေရာသို့သွားကာ မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ အဘိုးအို သင်ပေးခဲ့သော နည်းအတိုင်း ငယ်ထိပ်ရှိ အင်းတော်ကို ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်ကာ အင်းတော်ကို နှိုးနေလေသည်။ ။ မဟာသိဒ္ဓိလည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ သွားကာ တရားထိုင်နေသည်။ ။ ထိုစဉ်... ရဲခေါင်မျက်လုံးမှ ဓိတ် ထားသော်လည်း မျက်လုံးထဲတွင် အဖြူရောင် အလင်းတန်းကြီး ပေါ်လာပြီး ...

"လူလေး...လူလေး"

"ဟင် အဘ... အဘ ဟုတ်ပါတယ်နော်"

မှန်ပေသည်။ ။ သီရိရုက္ခ ဆေးတောင်တော်တွင် ထုံကူးရန် ကျန်နေခဲ့သော မြေလျှောက် ဝိဇ္ဇာအဘိုးအိုသည် အဖြူရောင် အလင်းတန်းများ အကြားမှ ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"လူလေး ဒီဧရပ်မှာ ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးဟာ မသေသေးဘူးကွဲ့"

"ဗျာ ဘယ်လို အဘ၊ မသေသေးဘူး ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လူလေး သူ့ဝိညာဏ်ကို ဟိုအင်းစပ်အနားက သပြေပင်ကို အမှီပြုပြီးနေတဲ့ ငန်းတော်ကျား မြွေကြီးက ချုပ်နှောင်ထားတာ"

"ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် ကူညီရမှာ ပေါ့ ဟုတ်လား အဘ"

"ဟုတ်တယ်လူလေး အဲဒီသပြေပင် အောက်ကိုသွားပါ
အချိန်ကြာသွားရင်တော့ ဒီမိန်းကလေး သေသွားလိမ့်မယ်"

"ဒါနဲ့ အဘက ထုံကူးနေရာက ဘယ်လိုကနေဘယ်လို"

ရဲခေါင် စကား မဆုံးသေးခင်တွင် ပင် မြေလျှောက်ဝိဇ္ဇာ အဘိုးအိုက
လက်ကာ ပြလိုက်သည်။ ။

"အဘ အကြောင်းတွေကို ညရောက်မှ အခုလိုပဲ မနောချင်း တွေ့ကြ
တာပေါ့ အခု လောလောဆယ်ဆယ် ဒီမိန်းကလေးကို ကယ်ဖို့ လုပ်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘ"

ရဲခေါင် တရားဖြုတ်တော့ မဟာသိဒ္ဓိ အနားမှာ ထိုင်နေတာကို တွေ့
လိုက်ရသည်။ ။ ဇရပ်ပေါ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ အသက် ၅၀ ခန့်မိန်းမကြီး
တစ်ဦး ငိုနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"တရားနဲ့ ဖြေပါ ဒေါ်လေးရယ် ကျုပ်တို့ လည်း ဒီအတိုင်း ကြည့်မနေ
ပါဘူး ဒေါ်လေးကို စောင့်ရှောက်မှာ ပါ"

"ဖြေလို့ မရဘူးကွယ် ဒေါ်လေးမှာ ဒီသမီးလေး တစ်ယောက်ပဲရှိတာ
အမေတစ်ခုသမီး တစ်ခုပါကွယ်"

ရဲခေါင် ဇရပ်ပေါ်ရှိ အသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရပြီး
အဒေါ်ကြီးကို သနားသွားသည်။ ။ ထို့ကြောင့် ကူညီရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး
ဇရပ်ပေါ်သို့ တက်သွား လိုက်သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ဦးကို သူကြီးအိမ်သို့ တ
ည်းခိုရန်ခေါ်သော လူအား ရဲခေါင် မေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီမိန်းကလေး မြွေကိုက်ခံရတာ ဟိုနားက သပြေပင် အောက်မှာ

လား"

ရဲခေါင် ပြောရင်းဆိုရင်း ခပ်ဝေးဝေးရှိ အင်းကမ်းစပ် တစ်နေရာတွင် ပေါက်နေသော သပြေပင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြ လိုက်သည် ။

"ဟင် ကိုခင်ဗျား တို့ က ဘယ်လိုသိတာလဲ အစကတည်းက မြင်ရင် ပြောပေါ့ဗျာ"

"ဒီမယ် အချိန်မရှိဘူး ဒီမိန်းကလေးက မသေသေးဘူးဗျ"

အဒေါ်ကြီး၏ မျက်လုံးများ ဝင်းလက်သွားသည် ။

"ဟင် ဟုတ်.....ဟုတ်လား သမီးလေး မသေသေးဘူးပေါ့ သမီးလေးကို ပြန်သတိရအောင် ပြန်လုပ်ပေးပါ မောင်ရင်တို့ ရယ် အဒေါ်တောင်းပန်ပါတယ်"

"ဒီမှာ ဒေါ်လေး သေပြီးသားလူက အသက်ပြန်ရှင်ရိုး ထုံးစံမရှိဘူး ဒေါ်လေး စိတ်ထိန်းပါ"

"ဒီမယ် မိတ်ဆွေတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဘယ်ကလာမှန်းလဲ မသိဘူး အခုလို သူတစ်ပါးသောက ရောက်နေချိန်မှာ မနောက်ပါနဲ့ ဗျာ"

လူတစ်ဦးမှ ထပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ပါ့ကွာ သူများ သောက ရောက်နေချိန်မှာ လာနောက်ရတယ်လို့ "

"ဘယ့်နှယ် သေပြီးသားလူက အသက်ပြန်ရှင် နိုင်တာမျိုးလား"